

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 125.

Tredie Sæssion.

70de Møde.

Mandagen den 2den Februar.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Man kan sige, de have drabt sig selv, de have affstaffet sig selv, de have gjort Oprør, og ere derved blevne ugheldige, døde og magtesløse. Jeg vil dertil svare Nei, thi det er Individuer, der gjøre Oprør, ikke Institutioner, det er Befolkningen, som gjør Oprør, det er ikke Landet, som gjør Oprør, og den første Pligt, som en Monarch hidtil er antaget at have i et Land, hvor han har fuet et Oprør, er den, at han selv bringer den legale Tilstand tilbage, og naar han har bragt den legale Tilstand tilbage, og det har viist sig ved Begivenhederne, at den trænger til Forandringer og Modificationer, saa forandrer han den paa legal Maade. I den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar d. A. er der netop viist, hvorledes det er Kongens Mening og Villie at forandre denne Institution ad legal Veie; Kongen har viist, at han ad den Veie, som er den legale, vil omforme Provindestatstænderne; hvorledes han vil omforme dem, ja det kommer jo til at afhænge af de Raadslagninger, som i denne Anledning skulle finde Sted. Og jeg tør vel spørge, har Kongen derved sagt, at noget Uilbørligt skulde finde Sted, eller har han sagt, at han i sin Wiisdom vil høre deres Ord og deres Raad, som have Ret til at tale i denne Sag?

Det er gjort mig personlig som Udenrigsminister til Behreidelse, at jeg her paa dette Sted skulde have sagt Noget, som ikke gaaer i Dpfsylbelse, saa at jeg altsaa ikke har været istand til at holde det Løfte, som er givet. Det er sagt, at jeg her har yttret som min Mening, at Slesvigholsteinismen vilde være tilende; det har jeg yttret. Mener Noget

dermed, at jeg skulde have yttret, at den Stemning, den Følelse hos Individuer, hos mange Individuer, hos hele Classer, som man kalder Slesvigholsteinisme, at den skulde være tilende? Jeg kan ikke udrydde Følelser. Men derimod de politiske Former, som var Roden til Slesvigholsteinismen, og hvori Slesvigholsteinismen bestod; de politiske Former har Kongen i sin Bekfendtgjørelse af 28de Januar dette Aar forkyndt, at han vil have; derunder er vel underforstaaet, at han ogsaa vil faae Magt til at have dem. De politiske Former, jeg her sigter til, som Thinget meget vel veed, det er den administrative Forbindelse af Herredømmerne og den judicielle Forbindelse, som har fundet Sted tidligere i øverste Instans. Begge disse Dele ere affstaffede; den administrative Forbindelse er hævet, dens Dphør tilkjendegiver Kongen i flere Udtryk i Bekfendtgjørelsen af 28de Januar; den judicielle Forbindelse er suspenderet, nemlig i Aaret 1850 i Juli Maaned, og denne af Kongen trufne Bestemmelse staaer efter Bekfendtgjørelsens Indhold ved Magt. Kongen gjør mere, han erklærer, at han vil definitivt affkære den, naturligtviis paa legal Maade.

Naar nu dette er saa, hvad staaer saa tilbage for Monarchiets Ordning? Ja, kunde man sige, Rigsdagen venter og har udtrykt det Haab, at Kongen skal forbinde Slesvig med Danmark paa en anden Maade, end Hans Majestæt forbinder de øvrige Landsdele, der ere undergivne hans Scepter, med Kongeriget Danmark. Det er sagt, det er i Europas og i Rigsdagens Overvareelse sagt af Kongen gjentagne Gange: „Jeg vil ikke incorporere Slesvig“. Dette Ord har Alle tiet til; thi det Ord burde være Sandhed, efter at det var udtalt for Europa. Det er navnlig blevet udtalt i Manifestet af 14de